

— Това е цѣла конска магария!

Отъ гладъ и умора главата му се замаяла. Той се олюлѣлъ и падналъ насрѣдъ улицата.

Притекли се хора, качили го на една кола и го подкарали за дома ни живъ, ни умрѣлъ. Изъ пѣтя той само повтарялъ:

— Конска магария! ..

Излѣзла циганката да го посрещне, разплакали се циганчетата. Манго се трѣшналъ на леглото и проклинялъ всички коне на земята.

— Всички коне сж магарета и нищо повече! — ядосвалъ се той.

Лежалъ Манго и мислилъ, лежалъ и мислилъ, па скочилъ, грабналъ чука и духалото, излѣзълъ на двора, наклалъ силенъ огънь, нахвърлялъ желѣзо въ жарѣта и се заловилъ на работа. Разжареното желѣзо зазвѣнтѣло подъ силнитѣ удари на Манговия чукъ и една следъ друга изъ неговитѣ майсторски рѣце излизали хубави, нови подкови.

— Хей, циганко, — викналъ той на жена си, — ела да видишъ кои подкови могатъ конь да ни купятъ!

Циганката весело се засмѣла, а дветѣ мургави циганчета пѣргаво шетали около баща си.

Николай Тодоровъ—Фолъ.

